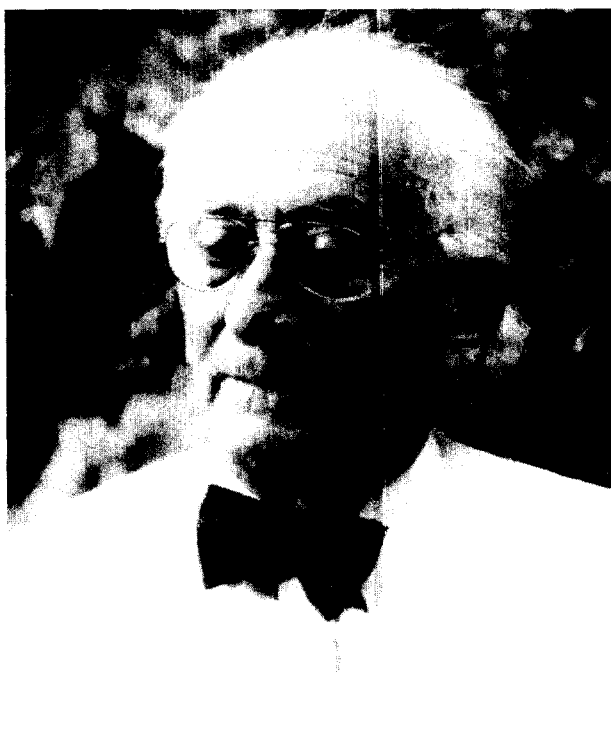

Búcsú Szántó Tibortól

90 éves korában meghalt Szántó Tibor Gutenberg- és Kossuth-díjas tipográfus, a nagy magyar nyomdai grafikusnemzedék utolsó tagja, egy a Knerek, Tevanok sorából, akik megteremtették Magyarországon a modern könyvművészetet.

Lapunknak fennállása első fél évtizedében tipográfusa és mindenekelőtt a Múlt és Jövőnek és ügyének barátja. Rengeteget tanultunk tőle: igényességet, munkaszeretetet, szívszágot: s a század nagy történeteit, amelynek tanúja és résztvevője volt. Ha van öröm a lapszerkesztés hajszájában, akkor a „Tibor bácsizás” volt az: fölmenni hozzá és összerakni a lapot, s közben élvezni a humorát, ellesni szakmai titkait, s ennek során az ő szemével nézni minden nyomdaterméket. Nem mertem a legismertebb „sztár” szakemberhez fordulni, amikor elkezdtük a Múlt és Jövőt. Az első számok fiaskója után egy másik szeretett, s azóta elment barátunk, Kardos G. György vitt fel hozzá. „Erre a feladatra vártam” – így fogadott, mielőtt a szájam kinyithattam volna.

Fotó: Kőbányai János

Hosszú élete alatt sok technikai forradalmat élt meg a szakmájában, a komputer technikát már nem nagyon tudta követni. „Kislány, ezt szépen megcsinálta” – így adta át a stafétabotot Kálmán Tündének, jelenlegi tipográfusunknak.

Volt, hogy kórházi ágyon, a halál közelében mondta: „Hozzátok be a levonatokat, megcsinálom”, s egész a legutolsó hónapokig kérte a könyveinket, s mondtott – többnyire elismerő – véleményt róluk. Sikeres és teljes életet élt – abból a szempontból kétségtelenül, hogy mindent megcsinált, amit akart –, nem volt olyan elesett pillanata, hogy ne dolgozott, tervezett volna. Rajta hagyta a keze, a tehetsége nyomát a magyar könyvkiadáson.

Örülünk, hogy vele tölthettünk egy kis időt, hogy tanulhattunk tőle, s hogy az ő ízlése került bele a látásmódunkba.

Emlékét ezért nemcsak azokon a lapokon őrizzük, amit együtt készítettünk, hanem minden más munkánkban is az ő szellemét visszük tovább.

Szántó